

είναι νά 'ναι πιστή,
βορεινό άστέρι,

ώραία, κρατάω γερά
στό μαύρο ουρανό

και σήνομαι τη μέρα,
κι όμως καίω εκεί

στό γαλάζιο ή πάνω
άπό παλώματα σύννεφων.

Δέν είναι γένση
πό γλυκεία, πό άλμυρή

παρά νά 'σαι εύχαριστημένη που είσαι
τί, γυναίκα,

και, ποιά, έγω,
είμαι, μιά σκιά

που μακραίνει όπως ο ήλιος
προχωρεί, συρμένος έξω

σ' ένα νήμα θαύματος.
'Αν βαστάω δάση

αρχίζουν νά θυμούνται
σά δώρα, αγαθά, ένα καλάθι

ψωμί που πληγώνει
τους ώμους μου μιά με κλείνει

σ' εστιά. Μπορώ
νά τρώω καθώς πηγαίνω.

Τζών Τζίλλ (1924)

Μαγεμένη

ή άκτι ή είναι πάντα ένας δάσχος
και τη νύχτα

οί άμμοι έχουν μιά καμμένη γαλήνη
γύρω τους.

νεροκότσικες δομοειν μπρός άπ' τά κύματα
που άπλώνονται, ο άφρός συνοίξει.

Θεέ μου, ήσουν χαριτωμένη σ' αυτήν
την αλώνια ύγρασία

το γυνωμένο σου σώμα με φόντο
ένα χαμηλό λόφο!

το μωρόλογο σπρώξιμο των κυμάτων στα-
μάτησε

σαν γλιστροησες τά ρούχα σου
και στάθηκες εκεί

γινωμένη από ύγρο και σκοτεινό κι ένα
τοιμημένο φώς ύψωμένη αδιάντροπα

σά νά σ' είχα μαγεμένη,

κλαίοντας άπ' την καρδιά σου, φοδιασμένη
πώς θα ξεσπαγες

ή θα ταλαντευόσουν και τόσο λίγο
μπροστά στα μάτια μου.

Τζών Χαίηνς (1924)

Μέσα στον Πάγο

Με την πρόσση λάμπα του πνεύματος
κοιμάμενου νερού
νά μάς παίρνει άπ' τό χέρι.

Βαθύτερα κι όλο βαθύτερα,
μιά όλόφωτη μαυρίλα ν' άνοίγν
σαν τά φτερά του κορακιού -

όπως άν ένας βαρύς άνεμος
σηκώνόταν μέσα άπ' όλα τά σπύια
που ζήσαμε —

τό κρύο νά δομάει μέσα,
τά σκεπάσματα μας νά πετάνε πέρα
μέσα στο σκοτάδι,
κι έμεις, γιμνοί και μονάχοι,
νά ξυπνάμε για πάντα...

Στάνλεϋ Μόρς (1926)

Ούρλιαχτό

Δέν έχω χρησιμοποιήσει καλά τό σκοτάδι μου
Όστε τό μαυρόκ μπράτσο μου που κρέμεται
άπ' τον ώμο μου.

Όστε τό μαυρόκ μπράτσο της καρέκλας μου.
'Η βροχή μετατράφεται σύμφωνα μ' ένα σκο-
τεινό πρόγραμμα.

"Ας παντρευτεί ο άνεμος. Ξέρω πως ή Πλάση
Συνεχίζεται με την άγάπη. 'Η βροχή είναι μιά
σύντομος,

Δε μπορώ νά κοιμηθώ ή ξαπλωμένος ν' άγρυ-
πνώ. Κοιτάζοντας

Τους νεκρούς γυνάικ πίσω, πετάω

Τό καπέλλο μου στις κεφαίδες τους νά ξα-
νασάνω.

Πώς προχωράει ή ζωή; Κάτι όπως ο ω-
κεανός
που χιτίζει νεκρό κοράλλι.

Γουίλλιαμ Χάντ

Φθινόπωρο στα λιβάδια

Σάν είσαι ξαπλωμένος με την πλάτη στην
ψάρα του Νοέμβρη

ο χρόνος τ' ουρανό φαίνεται άτελής.

'Ανάμεσα άπ' τά δέντρα είναι μόνο τ' άστρα.

Στό πηγάδι θα τά έβλεπες πάλι.

Στό γαλάζιο σπίτι, που περιβάλλει τό φεγγάρι,
τό φώς της δεράντας είναι σά γεμιστό κε-
φάι.

'Η γυναίκα είναι μέσα και τραγουδά στις
γάτες.

Πάνω άπ' τό σπίτι τ' άστρα κάλλονται

σά νά τά βλέπω μόνο μερικά.

Τό κρύο χόμα με κάνει νά ξεχάσω τά κό-
καλά μου.

Στά δέντρα όσα φύλλα έχουν μείνει
άπειλούν νά ξεκοπούν για νά φύγουν ξαφνικά.

Μετάφρ. Σωκρ. Α. Σκαρτσής